

สภพคัง สร้างสุขภาวะ

— ล้ำเลิศ —

ที่ สช. ๑๑๖๕/๒๕๕๓

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ตอบข้อหารือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน นายแพทย์ใหญ่โรงพยาบาลตำรวจ

อ้างถึง หนังสือที่ ตช. ๐๐๓๖.๑๖๑/๒๕๓๓ ฉบับลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

ตามหนังสือที่อ้างถึง โรงพยาบาลตำรวจ แจ้งว่ามีปัญหาในการใช้และตีความมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ ดังนี้

๑. มีองค์กรหรือคณะกรรมการต่าง ๆ เช่น ศาล พนักงานสอบสวน แพทย์สภา คณะกรรมการสอบสวนความรับผิดทางละเมิด คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงอื่น ๆ รวมทั้งมูลนิธิต่าง ๆ ที่จัดตั้งขึ้นโดยมีกฎหมายรองรับ ขอข้อมูลประวัติการรักษา ประวัติความเจ็บป่วย ผลการตรวจ และชั้นสูตรต่าง ๆ โดยอ้างว่ามีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องจะถือว่าการกระทำดังกล่าวขัดแย้งกับมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ หรือไม่ และโรงพยาบาลตำรวจสามารถให้ข้อมูลเหล่านั้นแก่องค์กรตามที่กล่าวมาหรือไม่ นั้น สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ(สช.)ขอเรียนว่า

มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ เป็นบทบัญญัติที่วางหลักการทั่วไปในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ และมีเจตนาที่ป้องกันการใช้อำนาจในการขอหรือเปิดเผยข้อมูลสุขภาพส่วนบุคคลแล้วทำให้ผู้อื่นเสียหาย โดยกำหนดให้ข้อมูลเป็นความลับส่วนบุคคลผู้ใดจะนำไปเปิดเผยในประการที่ทำให้บุคคลนั้นเสียหายมิได้ เว้นแต่การเปิดเผยนั้นเป็นไปตามความประสงค์ของบุคคลนั้นโดยตรง ดังนั้นหากโรงพยาบาลตำรวจ พิจารณาเห็นว่า การขอประวัติการรักษาของผู้ป่วยจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลก็สามารถทำได้

๒. พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๗ นอกจากคุ้มครองสุขภาพของบุคคลแล้วยังคุ้มครองไปถึงศพ และชิ้นส่วนของศพด้วยหรือไม่ เพราะศพไม่มีสภาพบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่งแล้ว สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ(สช.)ขอเรียนว่า

เจตนารมณ์ของมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ มีขึ้นเพื่อให้การคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้านสุขภาพ (Personal health

information) แต่สภาพบุคคลตามมาตรา ๑๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติขึ้นเพื่อเป็นการรับรองสภาพความเป็นบุคคลที่เป็นประธานแห่งสิทธิ (Subject of Right) ดังนั้นเจตนารมณ์ของสองมาตรานี้จึงต่างกัน กล่าวคือ มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ มุ่งให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นหลักแต่มาตรา ๑๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้การรับรองความเป็นสภาพความเป็นบุคคลตามกฎหมายจึงไม่อาจนำสองเรื่องนี้มาพิจารณารวมกันได้

เนื่องจากในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ ไม่ได้ให้นิยามคำว่า “ข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล” ไว้ แต่หากพิจารณาว่าการที่กฎหมายให้ความคุ้มครองข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลนั้นเนื่องจากข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลส่วนบุคคลประเภทหนึ่ง ดังนั้นจึงต้องเทียบเคียงความหมายของข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคล จากความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการพ.ศ.๒๕๔๐ ซึ่งบัญญัติไว้ดังนี้ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้นหรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้หนึ่งได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึกลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย”

จากนิยามดังกล่าว อาจให้นิยามข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ หมายถึง “ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดด้านสุขภาพของบุคคล ซึ่งอาจจะบุตตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูลได้จากข้อมูลดังกล่าว” ดังนั้นข้อมูลที่ได้จากศพหรือชิ้นส่วนของศพจึงต้องเป็นข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อัมพล จินดาวัฒนะ

(นายแพทย์อัมพล จินดาวัฒนะ)

เลขาธิการคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

ผู้ประสานงาน : นายภคคพงศ์ วงศ์คำ

โทรศัพท์ ๐-๒๕๙๐-๒๓๐๔ , ๐๘-๕๐๖๓-๒๒๐๔

ศุภโชค

ที่ ศช ๐๐๓๖.๑๖๑/๒๕๕๓

โรงพยาบาลตำรวจ
๕๕๒/๑ ถนนพระรามที่ ๑
แขวงปทุมวัน เขตปทุมวัน
กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๓๐

พฤษภาคม ๒๕๕๓

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ
เลขที่รับ.....
วันที่ ๔ พ.ย. ๒๕๕๓
เวลา.....

เรื่อง ทารอปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

ด้วยโรงพยาบาลตำรวจ เป็นหน่วยงานที่มีภารกิจในการให้การรักษาพยาบาลผู้ป่วย นอกจากนี้ยังมีการตรวจชันสูตรภาคศพ และชันสูตรของศพอีกด้วย จึงได้มีการจัดทำบันทึกประวัติการรักษา(เวชระเบียน) ผลการตรวจ และผลชันสูตรต่างๆ ไว้ ซึ่งถือเป็นข้อมูลส่วนตัวอันเป็นความลับส่วนบุคคลและได้รับความคุ้มครองไม่ให้เปิดเผยตามพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๗ โดยผู้ใดจะอาศัยอำนาจหรือสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการหรือกฎหมายอื่นเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลด้านสุขภาพของบุคคลที่ไม่ใช่ของตนไม่ได้

ในการนี้ มีหน่วยงานต่างๆ เช่น ศาล พนักงานสอบสวน แพทยสภา คณะกรรมการสอบสวนความรับผิดชอบ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงอื่นๆ รวมทั้งมูลนิธิต่างๆ ที่จัดตั้งขึ้น โดยมีกฎหมายรองรับ ได้ขอข้อมูลประวัติความเจ็บป่วย ประวัติการรักษา ผลการตรวจ และผลชันสูตรต่างๆ โดยอ้างอำนาจตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อประโยชน์ในการสืบหาข้อเท็จจริงหรือเพื่อประโยชน์ของผู้ป่วยโดยเฉพาะ จึงขอหารือในกรณีดังกล่าวเพื่อจักได้กำหนดเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการ ดังนี้

๑. ในกรณีฟ้องร้อง หรือคณะกรรมการต่างๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้น ขอข้อมูลประวัติการรักษา ประวัติความเจ็บป่วย ผลการตรวจ และชันสูตรต่างๆ โดยอ้างว่ามีอำนาจทำได้ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องตามอำนาจหน้าที่นั้น ขัดแย้งกับพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๗ หรือไม่ และโรงพยาบาลตำรวจ ให้ข้อมูลดังกล่าวแก่คณะกรรมการหรือองค์กรที่ขอมานั้น ได้หรือไม่ อย่างไร

* ๒. พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๗ นอกจากคุ้มครองสุขภาพของบุคคลแล้วยังคุ้มครองไปถึงศพ และชันสูตรของศพด้วยหรือไม่ เพราะศพไม่ได้มีสภาพบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

เรียน เลขาธิการ ศช.
เพื่อพิจารณา
4 6 53

ขอแสดงความนับถือ

พลตำรวจตรี

อ. พรหม
(บรรลพพันธ์ พรหมจารัตน์)

รองนายแพทย์ใหญ่(สบ ๗)

ปฏิบัติราชการแทนนายแพทย์ใหญ่ (สบ ๘)

อ้างถึง หนังสือที่ ดช 0036.161/ 2433 เรื่อง ตอบข้อหาหรือปัญหาข้อกฎหมายลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2553 ของ
โรงพยาบาลตำรวจ

ศ.นพ.วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์ ร่างความเห็นไว้ดังนี้

ข้อ 1 ในกรณีที่ยังคงกร หน่วยงาน หรือคณะกรรมการต่างๆ ได้ขอข้อมูลประวัติการรักษา ประวัติ
การเจ็บป่วย ผลการตรวจและชันสูตรต่าง ๆ โดยอ้างว่ามีอำนาจทำได้ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้น ต้อง
พิจารณาว่ากฎหมายที่เกี่ยวข้องตามคำถามข้อ 1 ต้องพิจารณาว่ากฎหมายที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ได้กำหนดให้
การขอข้อมูลในเวชระเบียนผู้ป่วยนั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะหรือไม่ ถ้าการขอข้อมูลดังกล่าวได้
นำไปใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะแล้ว องค์กร หน่วยงานที่ร้องขอย่อมมีสิทธิขอได้ และ โรงพยาบาลตำรวจก็
สามารถให้ข้อมูลได้ตามนัยมาตรา 35 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ไม่ต้องห้ามตาม
มาตรา 7 แห่ง พ.ร.บ.สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550

ข้อ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตายก็อยู่ในความหมายของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 35
วรรคแรกเช่นกัน

ผู้ประสานงาน : นายภัคคพงศ์ วงศ์คำ

โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๒๓๐๔ ,๐๘-๕๐๖๓-๒๒๐๔